

Иво Доля . . . Намъ, които живѣемъ съ неговата мисль и сме сиротни днесъ въ своята любовъ къмъ него, намъ се струва, че той върви отпърдъ ни все така голѣмъ въ дѣлото и царственъ въ ореола. Той е живъ во пѣснитѣ, които нѣма да умратъ никога, че пѣсенъта за вѣченъ животъ се ражда; той е живъ и въ своята смъртъ, която му отвори дверитѣ си да продължи празника на душата. Той е живъ и ний ще го търсимъ — тамъ, дѣто трепери мисльта му, навсѣкждъ въ пжтекиѣ, които водятъ по сърдцето.

Кждѣ е „острова на блаженните“! — тамъ ли при вечернитѣ води на Лаго ди Комо, дѣто залѣзе сет-нята огорчена сълза на поета; тукъ ли при насъ, дѣто ще почива тлѣнния му прахъ — никждѣ! а той е въ глѣбинитѣ на всѣкое сърдце, което си създава слънчова приказка и въ нея — вѣнъ отъ свѣтов-ната мълва — живѣе върховнитѣ наслаждения на духътъ.

*

Минали малкото прѣддвѣрие, окичено съ неговитѣ „Момини сълзи“, ний влизаме въ голѣмия храмъ и вжтрѣ се издигатъ хорове отъ различенъ строй — най-сладкодѣхнитѣ отъ тѣхъ сж, може би, античния хоръ, пѣящъ за обнажената и царствена Фрина, която държи въ свѣтло упоение чашата на божествений напитокъ съ лѣхъ на чиста красота, хорътъ, въ когото трепти *Cor cordium*'а на Шели, бурята у Бетховенъ и се изтрѣгва викътъ на Микель Анджело „Моисее, говори!“, а свѣтло и плачуше като полски напѣвъ нѣжното сопрано отъ „сънь за щастие“, може би, е най-небесната музика тукъ въ небесния храмъ, съзиданъ на земята —